

УДК: 327.56:341.218

Примљено:  
**12. децембар 2007.**  
Прихваћено:  
**27. децембар 2007.**  
Оригинални  
научни рад

ПОЛИТИЧКА РЕВИЈА  
POLITICAL REVIEW  
Година (XX) VII, vol=15  
Бр. 1 / 2008.  
стр. 129-146.

*Зоран Милосављевић*  
*Институт за политичке студије, Београд*

## **МЕЂУНАРОДНО РАЗУМЕВАЊЕ-НЕРАЗУМЕВАЊЕ И ПОТРЕБА СПОРАЗУМЕВАЊА У ЦИЉУ ПРЕВАЗИЛАЖЕЊА ПРЕДРАСУДА И ИЗБЕГАВАЊА РАТА – СЛУЧАЈ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ**

### **Сажетак**

*Зашто се људи боре једни против других? Да ли је то због недостатака разумевања, недостатка поверења, незнања једних о другима, недостатка узајамног поштовања и добре воље да се живи у миру са суседима.*

*Ста је етнички мотивисана мржња и ста је интеркултурални дијалог?*

*Ко су пријатељи, а ко непријатељи? Како да избегнемо анимозитете и изградимо поверење?*

*Случај Косова и Метохије био је предмет истраживања у овом трагању за одговорима на горе постављена питања. Изградња институција на Косову и Метохији била је потпуно блокирана или онемогућена. Активностима које спроводи организовани криминал. Чланови група организованог криминала имају двоструки прилаз. Са једне стране нарко-босови и шефови организованог криминала су фокусирани на успостављању потпуне контроле над државним апаратом путем покушаја успостављања доминације у одређеним кључним секторима.*

*Кључне речи: Разумевање, пријатељи, непријатељи, случај Косово, исламски фундаментализам, организовани криминал, нарко-босови, национални хероји, пар-*

*ламентеризам, тероризам, независности повеља УН,  
уништавању светске културне баштине.*

У време блоковске поделе света несугласице великих сила решавале су се у локалним сукобима у вечитој борби за супремацију у свету и коначну победу једног или другог модела тј. капитализма или социјализма. Међутим, и данас када је превладао један глобални модел – капиталистички и даље се настављају ратови.

Многе данашње регионалне безбедоносне организације суочавају се са изазовом очувања консензуса и солидарности без јасно идентификованог спољашњег непријатеља или заједничке претње.

У другим регионалним безбедносним системима, *контроверзе међу коалиционим партнерима о идентитету непријатеља и условима, који оправдавају интервенцију*, стварају сумње о њиховој способности да израде пројекте о колективној одбрани. Те сумње су подстакнуте историјом регионалних организација у мировним настојањима.

Кроз разне епохе, све до данас, многи научни истраживачи бавили су се феноменом политичког одређивања једних политичких субјеката према другима на релацији пријатељ-непријатељ. У моралном смислу пријатељство и непријатељство може се дефинисати као добро и зло, у естетском као лепо и ружно или у економском као корисно и штетно.

*Разликовање пријатеља од непријатеља има смисао да значи крајњи степен интензитета везивања или раздвајања, асоцијације или дисоцијације.*

Тако на пример проистиче да на подручју економског нема непријатеља, већ само међусобно супротстављених *конкурентата*, а у сасвим морализованом свету у духовној сфери постоје само *противници у дискусији*.

Међутим, народи се и даље међусобно групишу према супротности пријатељ-непријатељ, а та супротност је и данас још веома стварна и у оквиру државе, као организованог политичког јединства више чинилаца, али која као целина доноси за себе одлуку пријатељ-непријатељ.

Непријатељ, дакле, није конкурент или противник уопште. Непријатељ није ни приватни противник који се мрзи с осећањима антипатије.

*Непријатељ је борбена скупина људи која стоји наспрам исте такве скупине.<sup>1</sup>*

Непријатељ, у политичком смислу је само *јавни непријатељ*, јер све оно што се односи на такву скупину људи, посебно на читав народ јесте јавно.

Религијске, економске и друге супротности и предрасуде могу се подићи до политичких супротности и изазвати одлучујуће борбено груписање на пријатеља и непријатеља. Ако би пацифистичко противништво према рату постало толико снажно да би могло натерати у рат пацифисте против непацифиста, у један ”рат против рата”, тиме би било доказано да оно стварно има политичку снагу, јер је довољно снажно да људе групише на пријатеље и непријатеље. Ако је воља да се рат спречи толико снажна да не зазире више ни од самог рата, онда је она управо постала политички мотив, тј. она, иако само као екстремну евентуалност, потврђује рат и чак смисао рата. Чини се да је то данас једна нарочито изгледна врста оправдања ратова.

*У екстремном случају исказивања непријатељстава односно идентификовања непријатеља и заоштравања односа долази до отвореног сукоба – рата.* Кризу би требало да разреши једино сами учесници међу собом, међутим у међународним односима често долази до арбитраже и ”добрих услуга” тзв. ”непристрасног трећег” – помиритеља, који је према досадашњим искуствима, увек до сада, био представник великих сила. Док се двојица бију трећи обично користи, и тако кроз векове.

### *ПОЛИТИЧКО РАЗЛИКОВАЊЕ ПРИЈАТЕЉА И НЕПРИЈАТЕЉА*

Рат је потирање стварања. Не само да је неразуман, него и проистиче из неразумевања и унапред створених предрасуда, као реалних чињеница.

Ратујемо са неким другим, јер не можемо да разумемо другог, а тај други наступа неумољиво и са позиције силе и не видимо шта би то требало да чинимо. Разумевање другог чини нам се као оспоравање нас самих. Самим тим што неко ратује против нас, мисли свака страна, тај није вредан разумевања. И тако обично иде у оба правца, док физичка деструкција не савлада емоције мржње и нетр-

1) Карл Шмит, Појам политичког, Удружење наука и друштво, Београд, 2002, стр. 271.

пељивости и принуди разум на успостављање примирја. Сетимо се само да нам се у XX веку десио Први светски рат – па успостављање мира и оснивање Друштва народа да чува светски мир. Једва двадесет година после десио се још страшнији и деструктивнији Други светски рат, па опет успостављање светског мира и оснивање Организације уједињених нација. Цена светског мира који траје 60 година био је стални локални немир, запањујућих преко 300 оружаних сукоба од 1945. наовамо. У пријатељству људи стварају, друже се и развијају све облике сарадње. Пријатељи, дакле, не ратују. Непријатељство доводи до сукоба, стварања предрасуда и у крајњој инстанци до рата и уништавања непријатеља.

Први и Други светски рат су физички уништавали непријатеља.

Морална деструкција цивилизацијских тековина човечанства након Првог светског рата – дакле, уништење светског мира, настало је распадом светске мировне институције која је имала задужење да га чува. У освит Другог светског рата, и поновне отворене појаве непријатељстава и подела, државе чланице нису се придржавале принципа и начела које су саме себи прописале исцрпљене узајамним уништавањем у Првом светском рату. Поново се кренуло ратном стазом. Морално убиство Друштва народа извршиле су светске владе које су допустиле да до тога дође, бавећи се својим ситним дневно-политичким интересима исказавши незрелост и неспособност у сагледавању и наметању општег, заједничког и наднационалног интереса. Хоће ли наши данашњи политички лидери и светске владе успети да сачувају морална начела прокламована Повељом ОУН, па самим тим безбедност и светски мир и за велике и за мале народе и успети да одоле изазовима атомске ере XXI века?

Чувени *пруски филозоф и генерал* Карл фон Клаузевиц (Carl von Clausewitz), као војник који је касније писао о својим искуствима и феномену рата каже: "Када говоримо о уништавању непријатеља не морамо посебно истицати да нас ништа не присиљава да овај појам ограничимо само на физичке снаге, него се ту нужно морају укључити и моралне, пошто се оне са физичким до у најситније делове прожимају, и зато се уопште не могу међусобно одвојити."<sup>2</sup> Мир на крају, као што је Карл фон Клаузевиц једном написао, само је „привремени услов": „Поражена држава често сматра исход са-

2) Carl von Clausewitz, Vom Kriege, Reinbek bei Hamburg 1980, стр. 30.

мо као пролазно зло, коме се може пронаћи лек у политичким условима (рату) у неком следећем тренутку."<sup>3</sup> Насупрот томе, Платон је био отворенији: „Само мртви су видели крај рата."

### РАЗВИЈАЊЕ РАЗУМЕВАЊА И ПРИЈАТЕЉСТВА

Представа о општељудској агресивности узима све више маха, она би требало да објасни зашто је ратно стање тако често кад прегледамо историју људских заједница. Међутим, чини се, агресивност је ипак једно изазвано стање код већине људи, а не стално расположење. Увек је за ратовање била потребна посебна припрема, односно раздраживање. Човек је по природи пасиван, жељан удобности, уживања, економског обиља, више него ризика да изгуби живот, своја добра или делове свога тела. Евентуално задовољство од надвладавања противника краће је и мање од изгледа да се сам буде унакажен, убијен, обесправљен, опљачкан.

*Верујем да је људска природа таква да ратови нису ни неизбежни, нити неопходни.* Али је неопходно познавање другог, човека из другог града, из друге области, оног што је први сусед као и оног ко живи у земљама друкчијим од сопствене, у духовној клими која се разликује од наше.

Најмањи услов за то је оно што се зове "слободан проток информација" и развијање пријатељстава у културној, научној и свим другим областима рада и стварања и међусобног повезивања. Интер-културални дијалог уз мир и коегзистенцију су платформа за развој и напредак и стварање, а рат води само разарању и то и физичком и менталном.

Други услов за превазилажење "непријатељства и предрасуда" је да се информације, стечене у размени користе, узимају у обзир, да се о њима разговара. Мислити и говорити само о себи, можда се више не сматра неморалним, али свакако не води у просвећеност и међусобно разумевање. Онолико колико је важно да се човек држи максиме "познај себе самог", разумети човека поред себе, свакако, значи и разумети га и споразумети се, поредећи људе једне с другима. Без поређења нема мишљења. И обрнуто: само оно поређење вреди у којем има мишљења, иначе се затварамо у круг самообожа-

3) Carl von Clausewitz, „On War," *In War the End Resuith Never Final*," уредио и превео Michael Howard and Peter Pare., indexed edition (Princeton, New Jersey: Princeton University Press 1976), 80.

вања. Свако поређење ће испасти у нашу корист, а на туђу штету, и на крају иде у прилог зараћености са свим и сваким.

*Окупацију територије ратним освајањима је једноставније извести од поковања духа једног народа и освајања његовог срца односно наклоности. Довођење противника у беспомоћан положај је статус којим освајач једино може бити задовољан: "Ако противник треба да се покорава нашој вољи, морамо га довести у положај који је за њега неповољнији него жртва коју од њега захтевамо, неповољност овог положаја не сме, наравно, да буде временски ограничена (бар не сме тако да изгледа), иначе се противник не би предао, већ би само сачекао повољнији тренутак".<sup>4</sup>*

Рат се одиграва сваки пут као "коначно последњи рат човечанства". Такви ратови су, нужно, посебно интензивни и нечовечни ратови, зато што они, превазилазећи оно што је политичко, непријатеља истовремено понижавају у моралним и дугим категоријама и морају да га претворе у нељудску гнусобу која се мора не само сузбити него и дефинитивно уништити, која дакле, није више само непријатељ кога треба вратити у његове границе, већ га треба морално и физички уништити.

### СЛУЧАЈ КОСОВО

*- организовани криминал и криминогени лидери, пријатељи и непријатељи, разумевање и неразумеваче -*

На Косову и Метохији, политичка нестабилност и рат започет НАТО интервенцијом 1999. године који је био праћен одсуством закона и поретка, створио је огроман простор за цветање организованог криминала. Криминал цвета, и све остало сто је најгоре по данашње човечанство, а одавно замишљена Велика Албанија као прва и највећа исламистичка држава у Европи, на жалост полако, али сигурно се утемељава у срцу Балкана, тј. данашње демократски оријентисане мултикултуралне и мултиконфесионалне савремене Европе.

Бивше структуре парамилитарне формације косовских Албанаца – УЧК (тзв. Косовске ослободилачке армије – КЛА), које су само формално расформиране, „преко ноћи“ су се инфилтрирале у сам политички врх и као „авангарда Косова“ добиле легитимитет и имунитет и постале „угледни чланови“ друштва окренувши се

4) Carl von Clausewitz, Vom Kriege, Reinbek bei Hamburg 1980, str. 14.

политици, бизнису, организованом криминалу, заузимајући места у парламенту као посланици.

Ово говори у прилог тези да овакви, опасни криминогени фактори немају ни моралне квалитете нити кредибилитет за стварање здравог амбијента за развој мултиетничког и мултиконфесионалног друштва са високим степеном заштите људских права.

Светски тренд и европске вредности се заснивају на интеграционим процесима као и на мултикултуризму и мултиетничности, слободи кретања људи, добара и капитала као принципима. Ако је циљ свих земаља Западног Балкана приступање ЕУ, онда моноетничност није оријентација која је у складу с тим принципима, зато што се њоме жели постићи оно што је потпуно супротно самим принципима ЕУ – стварање једнонационалних држава.

Став је да су мултикултурализам и мултиетничност највеће европске вредности које треба неговати, отуда *Србија као демократска држава са 31 националном мањином сматра мултиетничност и дијалог култура у складу са европским стандардима условом свих услова у XXI веку.*

Сам рат је допринео експанзији организованог криминала у коме је стваран менталитет и погодна атмосфера за проглашавање криминогених ликова за националне хероје и „борце за слободу“, од којих су многи били нарко-босови и који су играли значајну улогу у борби за независност Косова. Подршка међу косовским Албанцима обезбедила им је својеврсни имунитет од гоњења за организовани криминал. Организовани криминал, који је несметано ширен, увукао се у све поре друштва косовских Албанаца, вршећи огроман утицај у политичком, економском и друштвеном животу Косова и сејући страх и небезбедност. Таква ситуација допринела је стварању тржишта на коме криминогене групе сарађују и стварају профит и руководе свим релевантним институцијама на Косову. Сама чињеница да су Хашим Тачи, садашњи премијер Косова и Агим Чеку, бивши премијер признати као легитимни лидери Косова упућује на закључак да је признавањем независности Косова на челу са таквим људима била унапред извршена аболиција свих оних косовских Албанаца за које се основано сумња да су извршили кривично дело геноцид против човечности и међународног права на КиМ. Ово тим пре, што је широј јавности познато да је за А. Чекуом издата Интерполова потерница бр. 02/8-4 бр. 2361-33289 и што је већ више пута хапшен па ослобађан у иностранству.



*Међународна заједница не сме и нема морално право да ћути о стварној ситуацији на Косову и Метохији: одсуству безбедности и слободе кретања, одсуству правде и некажњавању починилаца чак и најокрутнијих етнички мотивисаних кривичних дела, што је неприхватљиво.*

Резолуцијом 1244 успостављени су УНМИК и КФОР. Међутим, сама Резолуција им није дала директан мандат да се боре против организованог криминала. Њихова активност се сводила на обављање задатака који су се односили на успостављање владавине закона. Иако борба против организованог криминала „*per se*“ није била међу УНМИК-овим приоритетима у време његовог оснивања, испоставило се да је то „*conditio sine qua non*“, па је тако 2002 године основан Биро за организовани криминал на Косову (КОСВ- Kosovo Organized Crime Bureau). У новембру 2004. године КОЦБ је интегрисан у Одељење за организовани криминал које је покривало истраживање трговине људима (Trafficking in Human Beings Investigation Section – THBS), истраживање трговине наркотицима (Narcotics Investigation Section- NIS). Већ 2003. услед нарастања корупције у косовским институцијама, формирана је, у оквиру УНМИК-а Канцеларија против корупције (Office of Anticorruption) под директним надзором специјалног представника генералног секретара УН. Канцеларија контролише све трансакције које се одвијају у државним компанијама на Косову (нпр. у Поштанском и телекомуникацијском, ваздухопловном и железничком саобраћају, Електродистрибуцији – КЕК и др.), при чему шеф Канцеларије седи на Управном одбору директора државних предузећа као посматрач. Задатак Канцеларије је да прати унутрашње процесе унутар државних предузећа и да детектује ниво корупције и проблема у управљању, посебно по питању финансирања, профила запослених и тесно сарађује са УНМИК полицијом и судством. Било каква сумњива активност се истражује преко Одељења за финансијску инспекцију.

### *МИСИЈА УНМИК-а НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ*

Мисија УН на КиМ започета је 10. јуна 1999. године након што је СБ УН увео резолуцију 1244 којом је овластио Генералног Секретара УН да успостави цивилну мисију коју би предводиле УН. По резолуцији 1244 УНМИК је, између осталог, задужен за следеће:

- да извршава основне функције цивилне администрације;
- да подржава реконструкцију кључне инфраструктуре;



- да одржава ред и мир;
- да промовише људска права;
- да осигура безбедан и несметан повратак избеглица и расељених лица на КиМ.

Функционални оквир УНМИК-а састоји се из четири основне компоненте (“pillars”) које су установљене у јануару 2000. године.

- I Компонента - Полиција и законодавство, под директним надзором УН
- II Компонента - Цивилна администрација коју такође предводи УН
- III Компонента - Демократизација и изградња институција, коју предводи Организација за европску безбедност и сарадњу (ОЕБС)
- IV Компонента - Реконструкција и економски развој који предводи Европска Унија (ЕУ)

### *ШЕФ МИСИЈЕ УН НА КИМ – СПЕЦИЈАЛНИ ПРЕДСТАВНИК ГЕНЕРАЛНОГ СЕКРЕТАРА УН (СРСГ)<sup>5</sup>*

Шеф мисије УН на КиМ, др. Јоаким Рикер<sup>6</sup> постављен је 01. септембра 2006. године од стране тадашњег Генсека УН Кофи Анана. Пре ове функције Ј. Рикер (Немачка) био је заменик специјалног представника Генсека УН и шеф четврте компоненте (Реконструкција и економски развој који предводи Европска Унија).

*Акценти из Анекса – Нацрта техничког дела Извештаја УНМИК-а, који је припремио специјални представник генералног секретара за Косово, Јоаким Рикер, 6. фебруара 2007.*

Редовни периодични Извештај Генералног секретара УН о ситуацији на КиМ и активностима у вези са спровођењем мандата УНМИК-а, по правилу се разматра у СБ. Извештај даје оцену политичке ситуације на КиМ и преглед примене појединачних стандарда.

Нацрт техничког дела Извештаја УНМИК-а, који се обично доставља у Анексу Извештаја, припремио је специјални представник генералног секретара за Косово Ј. Рикер, 06. фебруара 2007. и

5) Special Representative of Secretary General of UN

6) Предходно обављао функцију амбасадора и заменика високог представника за администрацију и финансије у Канцеларији високог представника у Сарајеву и био градоначелник града Сингелфидена.

карактерише га недвосмислена позитивна оцена процеса примене стандарда и улоге привремених органа на том плану, уз повремену критику и указивање на могућа побољшања (повратка интерно расељених, нивоа безбедности, избегавању фаворизовања по етничком принципу при запошљавању идр) .

Очигледно је указивање на успешност спровођења процеса преношења надлежности са УНМИК-а на привремене органе и институције на КиМ, са јасном намером да се подвуче да овај процес доприноси јачању косовских институција, што доказује и цитирање великог броја усвојених закона и предузетих активности ПИСГ.

Констатује се да се функционисање институција одвија у најбољем реду уз објективне тешкоће које УНМИК објашњава да су углавном техничке природе, али да постоји велика спремност локалног руководства на свим нивоима за сарадњу. Док је српска страна критикована за бојкот *ПИСГ* уз оцену да то и даље представља проблем и препреку за постизање напретка ка укључивању заједница косовских Срба у главне токове друштва.

#### *КАНЦЕЛАРИЈА СПЕЦИЈАЛНОГ ПРЕДСТАВНИКА ГЕНСЕКА УН*

Канцеларија Специјалног Представника Генсека УН састоји се од следећих департмана: Централна канцеларија СРСГ, Саветнички одсек за безбедност, Компонента за везу са војском, Канцеларија за интерни надзорни сервис а у оквиру ње истражни одсек – јединица Косово, Канцеларија за политичка питања, Канцеларија сталног контролора, Канцеларија за повратак и Заједнице, Канцеларија портпарола и јавног информисања у оквиру које су канцеларија портпарола и директора, одсеци за штампу, штампање, продукцију, радио, телевизију, одсеци за регионално информисање у Гњилану, Митровици, Пећи, Приштини, Призрену, Канцеларија правног саветника, Канцеларије за регионалну везу у Скопљу, Тирани, Београду, Инвестициони фонд.

#### *КО ЈЕ КОМЕ СТВАРНО ПРИЈАТЕЉ, А КО КОМЕ ЗАПРАВО НЕПРИЈАТЕЉ?*

Јужна покрајина Републике Србије може се узети за пример шта се дешава када се прекрајају међународно признате границе и и крши међународно право и када се не схвата ко је коме стварно пријатељ, а ко коме заправо непријатељ и због чега. Резолуција

1244 препознаје Косово као саставни део Републике Србије. Дакле, Срби су ти који поседују изворни суверенитет, и као народ и као држава. Унилатерално проглашење независности, објављено 17. фебруара од стране косовских Албанаца и исхитрено признавање независности представљају опасан преседан у међународним односима и руше основне постулате на којима су засноване Уједињене нације и на којима почива Повеља ове светске Организације за мир, доводећи у питање међународни поредак који је успостављен на поштовању суверенитета и територијалног интегритета држава тј. доводећи у питање државно-правни статус свих земаља у свету данас.

Република Србија се састоји из две покрајине: на северу Војводине и на југу Косова и Метохије. Да ли то значи да свака национална мањина у Србији има право да формира своју државу и отргне део територије од Републике Србије? То значи да би, пошто у Србији постоји 31 национална мањина, свет добио још тридесетак нових минијатурних државица? У време глобализације и светског тренда интеграција у економском и политичком смислу на Балкану се и даље инсистира на атомизацији и поделама. Зашто?

Пре 1999. године, режим у Србији је инсистирао на ограниченој аутономији Косова, док су албански политички лидери инсистирали на независности. Та два екстремна става довела су до формирања парамилитарне формације УЧК и оружаног сукоба, а касније и до војне интервенције тј. бомбардовања НАТО пакта целокупне територије Србије, које је окончано усвајањем резолуције СБ УН 1244 (1999). Успостављен је протекторат УН на Косову, али тиме није доведен у питање територијални интегритет Србије.

Међународна заједница и Влада Србије поздравила је напоре међународних организација да се изграде демократске институције на КиМ. Албанска страна добила је председника и владу, као и скупштину, али се албански екстремисти на Косову и даље нису одрекли претензија на територију КиМ и идеје о стварању “независне републике Косова” и у перспективи стварања “Велике Албаније”.

Чак и након демократских промена 2000. године у Србији, албанска национална мањина (1 од 31 националне мањине у Србији) која је била концентрисана на територији јужне српске покрајине Косову и Метохији уз видну демографску експлозију (веома висок наталитет) нелегално је запосела територију јужне српске Покраји-

не са великим бројем Албанаца из Албаније (након 1999) и етнички очистила 80 % територије Косова и Метохије.

*Срби, Црногорци, Албанци, Македонци, Муслимани, Роми и Турци живели су заједно и настањивали ову јужну покрајину Србије.*

У међувремену, од 10. јуна 1999. године, када је престао рат, 230.000 Срба и неалбанаца је протерано са КиМ, преко 1.200 је нестало, више стотина је убијено (међу којима има и деце), 40.000 кућа је спаљено, преко 150 православних храмова из 13-15. века је потпуно уништено, а 80% српске покрајине Косова и Метохије је етнички очишћено.

*Садашња ситуација на КиМ је таква да су сатерани у мале енклаве на остатку територије покрајине (20% територије) Срби лишени основних људских права и слобода, укључујући право на живот и слободу кретања. Полажај ниједног другог народа у Европи данас није тако трагичан и нехуман.*

На жалост, 17. марта 2004. организовано је још једном масовно насиље и етничко чишћење над Србима на КиМ. Починиоци тих убиштава и уништавања кућа српског становништва још нису приведени правди. Није усвојена ниједна резолуција којом се то, као ни други акти насиља албанске етничке групе над Србима на КиМ у било ком облику осуђује, у било којој међународној организацији.

Косовски Албанци су се наметнули као већински на једном делу територије Србије (на Косову и Метохији), насилно отимајући и безобзирно уништавајући све неалбанско. У том свом подухвату не би успели сами без помоћи светских и локалних екстремиста, чланова албанске мафије, старих и новонасталих савезника. Паравојна формација УЧК, иначе финансирана од стране екстремиста већином прљавим новцем од трговине људима, наркотицима и оружјем, представила се светској јавности као „ослободилачки покрет“ сатанизујући српску страну. Непрестано, самоиницијативно, веома агресивно истичући да су прави савезници САД-а. Међутим, права истина о савезништву са САД-ом је сасвим супротна.

Један од случајева који се десио у САД доводи у питање „искреност привржености“ косовских Албанаца администрацији САД и говори о њиховим стварним циљевима и повезаности са терористима и радикалним исламистима са Блиског Истока. Наиме, у уторак 8. маја 2007. године четворица Албанаца са Косова ухапшени су пошто су планирали да нападну војну базу „Fort Dix“ у Њу Џерси-

ју и убију што више америчких војника. Господин Грегори Ренерт, портпарол Канцеларије америчког јавног тужиоца у Њу Џерсију потврдио је да су ухапшени: Сердар Татар, Дритон Дука, Ељвир Дука и Саин Дука. Осим косовских Албанаца ухапшени су Агрон Абдулаху и Мохамад Ибрахим Сневер, пореклом из Турске и Јордана.

Провером је утврђено да је иначе Абдулаху био ангажован као снајпериста на Косову. Један од званичника америчке полиције изјавио је да су четворица косовских Албанаца укључени у неку од организација радикалних исламиста. Господин Ренерт је изјавио да од шесторице ухапшених један има америчко држављанство, двојица су имали радне дозволе, а тројица у у САД боравили илегално. Америчка полиција је изјавила да је напад осујећен у фази планирања. Група је ухапшена када је покушала да набави „калашњикове“ чију је продају наместио ФБИ. Продавац је био убачени агент америчког Федералног истражног бироа (ФБИ). Шесторица ухапшених су пред окружним судијом у Њу Џерсију оптужени за терористичку заверу. Мора се напоменути и подсетити све оне који су можда заборавили да је баш у Fort Dix -у 1999. године било смештено око 4.000 Албанаца избеглих с Косова. Овај догађај је уздрмао многе америчке високе званичнике.

КФОР је известио да је притворио многе албанске држављане због застрашивања и плачке.

Албански тужиоци сматрају да се међу ухапшенима можда крију и поједини ноторни криминалци, али да они не могу да буду изручени Абанији јер о тако нечем не постоји одговарајући уговор.

Косовски Албанци у Америци држе подземље Њујорка где их има око 60.000, као и у Чикагу и Торонту. Према неким проценама годишње на хероину направе око 50 милиона долара. Косовски Албанци свој бизнис покривају радом у ресторанима који се воде на Грке, Турке, Курде, Арапе. Профит зарађен на хероину улажу у куповину кућа и читавих квартова у Њујорку. Чак су у Бронксу откупили и неке српске куће, да би себи подигли етнички чисто предграђе. Та концентрација становништва на једном делу територије веома подсећа на начин на који су се концентрисали на делу територије Србије и потом оружаним средствима формирањем паравојних формација започели рат за независност терористичким средствима, киднаповањима, убиствима паљењем кућа и принудним исељавањем и откупљивањем кућа и имања под претњом смрти са тих простора. Да ли то значи да у догледно време, када им се

број на једном делу територије у земљама пријема буде повећао и достигао број до неколико стотина хиљада опет могу да затраже формирање своје нове можда неке треће или пете “независне републике” али овога пута у Бронксу или Њујорку, остаје да се види? Од албанских екстремиста са Косова и исламских фундаменталиста може се свашта очекивати. Ако су успели да направе “клонирани државу” у Србији, онда им је заувек утабана стазица да то могу било када и било где да учине на терену неке друге државе по истом принципу. За почетак, већ сутра би то могли да затраже у Македонији у делу Црне Горе или Грчке, а када се за то, демографском експлозијом (високом стопом наталитета) створе услови и у свим другим земљама где се настањују и групишу и стварају своје изоловане гетое и четврти у коме влада организовани криминал.

Последњих година са досељавањем млађих генерација косовских Албанаца дошло је у њиховој мафији и до промене области деловања. Све више се баве разбојничким крађама па су због тога на мети полиције. У затворима САД-а је иначе присутан огроман број таквих који су окривљени за кријумчарење дроге.

Поставља се питање, шта је заправо Клинтонова администрација урадила на Косову? Кога су заправо штитили од геноцида? Кога су довели у САД? Да ли се то косовски Албанци овим гестовима захваљују Клинтонској администрацији и свим осталим држављанима САД-а? Може се извести закључак да је тадашња америчка администрација направила огромну грешку. Албански екстремисти су радикални исламисти који ће у свом науму о „независном Косову“ ићи до краја. Косовски Албанци, када буду схватили лимите „надгледане независности“ окренуће се против оних који сматрају да су им као пријатељи учинили да дођу до независности, па макар и надгледане, а то се пре свега односи на САД које би у односу на изливе пријатељства косовских Албанаца, у најмању руку требало да буду опрезни. У том смислу, сматрам, да претходне, па ни садашња администрација САД, у овом случају није била довољно мудра да препозна Србију као свог пријатеља, иако су Србија и САД одувек имале традиционално пријатељске односе. Каже се да свако бира свог непријатеља, зашто су онда САД изабрале да јој косовски Албанци-исламски фундаменталисти буду пријатељи, а Србија демократска и суверена држава која има веома важан геостратешки положај на Балкану буде непријатељ, остаје за историју и политичке аналитичаре да одгонетну. Прича о томе да се САД бори против „лоших Муслимана“ (Осаме Бин Ладена и Ал-Каиде),

а да „брани добре Муслимане“ (УЧК – косовске Албанце) једноставно не стоји.

Да се подсетимо 1997. Бин Ладен је учинио трећу посету Албанији како би помогао формирање и обуку УЧК (Kosovo Liberation Army – KLA). Циљ паравојне формације УЧК било је да уједини албанско становништво на Косову и у Македонији где оперише паравојна формација АНА (Albanian National Army) и у будућности створи Велику Албанију. За потребе ових паравојних снага, Бин Ладен је обезбедио између 500\$ и 700\$ милиона долара и експертизу 500 Арапско Авганистанских трупа како би обучили УЧК у централном регрутном центру AL Qaeda у суседној Македонији. Македонски камп за обуку лоциран је у планинама близу Скопља, и стављен под команду Zaiman Al-Zawahirija, брата Al Queda Connection.

Крајем 1998 УЧК је постала велика армија од око 30 000 милитантних терориста.<sup>7</sup>

Одатле, из Тропја, УЧК је почела да изводи диверзије и нападе на српске специјалне полицијске снаге.

### **РАЗУМЕВАЊЕ И НЕРАЗУМЕВАЊЕ ЗНАЧАЈА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ И КУЛТУРНОГ НАСЛЕЂА ЗА СВЕТ И ЗА СРПСКИ НАРОД**

Значај КиМ за српски народ и Србе широм света је огроман. Косово и Метохија представља историјско, културно, психолошко и емоционално извориште идентитета целог српског народа. Метохија на српском језику значи земљу црквених метоха или имања, а Косово је историјски симбол одбране нације и хришћанске вере. Са својих 2.500 цркви и манастира, Косово и Метохија је до 1389. године када је српска војска изгубила ову велику битку, био Јерусалим целе хришћанске Европе а не само Византијског царства. Сваки камен, сваки детаљ на свакој фресци дело је српских неимара, уметника и занатлија, а ктитори су били српски краљеви и цареви. Вековима су Срби на Косову и Метохији живели, патили и васкрсавали заједно са својим црквама и манастирима. Шест стотина година стари епови о бици на Косову која је вођена између Срба - хришћанства и Османлијске империје - исламског фундаментализма, су ништа друго до српска верзија Новог завета. Овај косовски еп упоредио је са Хомеровом “Илијадом” велики немачки песник Гете.

7) Три пата – “Al Queda Connection.” (стр. 69)



Отуда је решење питања Косова и Метохије национално питање од највећег значаја за све Србе у Србији и расејању (тамо где живе и представљају значајно бирачко тело, као нпр. у САД, Канади, Великој Британији, Аустралији, итд), али и за читав правдољубиви свет који поштује Повељу Уједињених нација и суверенитет и територијални интегритет држава. Има нешто преко три милиона Срба у расејању, треба уважити и њихов глас протеста у земљама пријема где живе и раде.

Један од основних циљева и приоритета Србије у садашњој ситуацији, након нелегалног проглашења “независности Косова” од стране косовских Албанаца, је заштита српске заједнице на Северу Косова али посебно оних које живе у енклавама на КиМ и хришћанске баштине (црква и манастира) наших предака, као и очување проходности граница и веза са Србијом. Помирење Срба и Албанаца као допринос обнављању живота и вредности модерног доба и европског животног стандарда у миру и суживоту је потребно, али не на штету Срба нити било које друге неалбанске заједнице на Косову и Метохији.

Без обзира на свој скоро ропски положај у којем се данас налазе, косовски Срби и грађани Србије и они који живе широм света, обрадовали су се на вест да је манастир Високи Дечани укључен у светску културну баштину и под заштитом УНЕСЦО као драгуљ човечанства.

Надамо се да ће савест наше цивилизације обновити не само српске цркве и манастире који су спаљени у варварској деструкцији хришћанства 17. и 18. марта 2004. године већ и оне уништене после 10. јуна 1999. када су УНМИК и КФОР преузели одговорност за безбедност свих националних заједница и имовине на Косову и Метохији након НАТО интервенције и потписивања Кумановског споразума и доношења Резолуције 1244. Истрајавање на принципима заштите људских права за све националне заједнице и обнова српских историјских споменика је не само правна већ и морална обавеза међународне заједнице, без обзира ко буде администратор на Косову и Метохији.

Ако се те цркве и манастири не обнове, неће бити повратка Срба протераних са Косова који су увек живели на КиМ уз те цркве и око њих. А ако се Срби не врате, већ стицајем несрећних и неправедних околности доживе још једно етничко чишћење и зау-

век напусте Косово и Метохију, на Косову неће бити ни вредности Европе ни основних вредности наше цивилизације.

Са друге стране они имају врло специфичан интерес у одржавању статуса безакоња, сто им омогућава да оперишу без икаквих препрека и да спрече изградњу институција. Висок степен насиља у свакодневном животу натерало је становнике да предузму мере обезбеђивања њихове личне безбедности веома често кроз поседовање пушака, а пролиферација оружја допринело је и погудује конфликтном окружењу.

Друштвено проглашавање злочинаца за националне хероје и менталитет те врсте након конфликта био је препрека у успостављању одрживог мира. Ти криминални елементи су инфилтрирани у политичке и пословне елите као сто су нпр. Бивши и садашњи премијер Косова Агим Чеку и Хашим Тачи који су били оптужени за геноциде против човечности. Такви људи не могу да гарантују мир и стабилност нити да имају кредибилитет код националних заједница, посебно међу Србима и другим не албанских заједница на Косову и Метохији.

Стога интерес терориста и организованог криминала на Косову и Метохији је да спречи успостављање владавине закона и демократског управљања.

То је извештај о сарадњи између терористичких група Осаме Бин Ладена и терористичких група и представника Косовске ослободилачке армије (УЧК или КЛИА или ОБК) који су сада “уважени-угледни политичари у самопроглашеној “независној држави Косово”. Алијансе или склопљени савези терориста и организованог криминала могу имати несагледиве последице, не само локално, већ широм света.

**Zoran Milosavljevic**

**Institute for Political Studies, Belgrade**

**INTERNATIONAL UNDERSTANDING-MISUNDERSTANDING AND THE NEED FOR FINDING AN AGREEMENT FOR PURPOSE OF OVERCOMING PREJUDICES AND AVOIDING THE WAR – THE CASE OF KOSOVO AND METOHIJA**

**Summary**

*Why do people fight each other? Is it because of lack of understanding, lack of trust or lack of knowledge about each other or lack of mutual respect and good will to live in pe-*

*ace with neighbors? What is ethnically motivated hatred and what is intercultural dialogue? Who are friends and who are enemies? How do we avoid animosities and build trust? The case of Kosovo and Metohija was the object of research in this quest for answers on all those questions.*

*Institution-building at Kosovo and Metohija has been severely hampered by the activities of organized crime. Organized criminal groups have a twofold approach. On the one hand, the narco bosses and lords of organized crime aim at gaining full control over the state apparatus through attempts to dominate certain key sectors. On the other hand, they have a vested interest in keeping the status of lawlessness, which allows them to operate unhindered, and in preventing effective institution building from taking place. High level of violence in everyday life has prompted the population to take measures to ensure their personal security, often through the possession of guns, and the proliferation of weapons has contributed to a propitious environment for conflicts. The social recognition of criminals as national heroes a mentality which has persisted after the conflict has been detrimental to the establishment of sustainable peace. Those criminal elements are infiltrated into political, business elite, such as those who have been accused of genocide against humanity like ex Premier Agim Ceku or present premier Hashim Tachi etc. Such people can not provide peace and stability nor do have credibility among national communities, especially among Serbs and other non-Albanian communities at Kosovo and Metohija. Therefore an interest of terrorists and organized crime in Kosovo and Metohija is to prevent establishment of the rule of law and democratic governance. There were reports on cooperation between terrorist groups of Osama Bin Laden and representatives of Kosovo Liberation Army (KLA) who are now "respectable politicians" in self proclaimed "independent state of Kosovo". The alliances of terrorists and organized crime can have devastating consequences, not only locally but also worldwide.*

*Key Words: understanding, friend, enemy, case of kosovo, islamic fundamentalism, organized crime, narco bosses, national heros, paramilitarism, terrorism, independence and un charter, devastation of cultural treasure of the world*